

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredie Behandling sættes til Forhandling under eet.

Formanden: Under Behandlingen af denne Sag vil ogsaa den anden paa Dagsordenen opførte Sag kunne omtales.

Ordføreren (Madsen-Mygdal): Det af det høje Ting nedsatte Udvalg har i sit Arbejde fra første Færd haft for Øje at finde en Ordning, der kunde samle alle Partier om sig. Det er en Selvfølge, at der i et Spørgsmaal som det, der behandles i dette Lovforslag, og som har været Genstand for saa stor Diskussion ogsaa indenfor de politiske Partier, vil være store Vanskeligheder ved at naa en saadan Enighed. Det var givet, at hvis der skulde opnaas Enighed, maatte der fra alle Sider vises Resignation og Imødekommenhed. Men idet der ved Forhandlingernes Begyndelse i Udvalget dog var Enighed om det, der var det væsentlige i Lovforslaget, nemlig de Bestemmelser, der er angivet i de tre første Paragraffer, og som angaar Forholdet mellem Staten og den seddeludstedende Bank, medens det, som der var Uoverensstemmelse om, angik Forhold, der i denne Forbindelse, hvor betydningfulde de end kan være, maatte siges at være af underordnet Betydning, havde man dog et Støttepunkt for den Opfattelse, at det maatte kunne lykkes at komme til en Enighed, der omfattede alle Partier. Jeg kan sige, at de Forhandlinger, der har været ført i Udvalget, har været præget af god Villie fra alle Sider til at naa dette Resultat. Det lykkedes ogsaa til sidst at komme til et Forslag, som vel ikke var tiltraadt af alle Partier, men med Hensyn til hvilket der dog var Enighed om, at det skulde forelægges alle Rigsdagens Partier. Dette er sket, men desværre vandt Forslaget kun Tilslutning fra de 3 af Rigsdagens Partier, idet det fjerde, det konservative Folkeparti, skønt det havde været aktivt medvirkende ved Forslagets Udarbejdelse, og skønt der ogsaa i Forslaget var gjort meget væsentlige Indrømmelser til dette Partis Ønsker, alligevel til sidst mente ikke at kunne give sin Tilslutning. Jeg beklager i høj Grad dette, og jeg tror ogsaa, det vil blive beklaget Landet over, hvor der ganske sikkert var en Forventning om, at Rigsdagens Partier nu endelig maatte kunne sætte indbyrdes Stridigheder til Side og enes om en Løsning af dette for vort Land saa vigtige Spørgsmaal.

Det fremgaar af det konservative

Mindretals Ændringsforslag og de Bemærkninger, der er knyttet dertil, hvad det er, der har stillet sig hindrende for Partiets Tilslutning. Det Ændringsforslag, der er stillet af det konservative Folkeparti, har kun eet Indhold, og det er en Forhøjelse af samtlige Toldsatser. Med andre Ord: naar det konservative Folkeparti ikke er gaaet med, er det, fordi der ikke er Told og Toldbeskyttelse i Forslaget. Jeg tror nu, at det konservative Folkeparti, der, som vi alle ved, er Tilhænger af den økonomiske Politik, man betegner med Ordet „Toldbeskyttelse“, gør sig skyldigt i en fundamental Misforstaaelse, naar det tror, at dette, om man har mere eller mindre Toldbeskyttelse, om Sætserne er saa eller saa store, har den mindste Forbindelse med Valutaspørgsmaalet. Jeg beder det konservative Folkeparti læse vort eget Lands og andre Landes Historie; det er dog ikke første Gang, man har staaet overfor, at en Valuta er kommet i Uorden, men man vil aldrig nogen Sinde finde, at det var ved Forandringer i Toldloven, man bragte en ødelagt Valuta i Orden. Og hvis Partiet vil se sig omkring i Landene i dette Øjeblik, da en hel Række af Stater har bragt deres Valutaer i Orden, andre ikke endnu, vil det intet Sted finde, at det Middel, der anvendes, og det, der har bragt Resultater, er Forandringer, hverken i den ene eller den anden Retning, med Hensyn til Toldlovgivningen. Selvfølgelig er Spørgsmaalet om vore Toldafgifter meget vigtigt, men jeg tror, at det er en Misforstaaelse, naar man her vil sætte dette Spørgsmaal frem i første Linie. Der er derfor i Mindretallets Udtalelse meget, der kunde opfordre til Imødegaaelse; men jeg skal ganske afholde mig derfra. Jeg skal kun udtale, at de to konservative Repræsentanter i Udvalget fra Begyndelsen af har ydet et velvilligt Medarbejde i Bestræbelserne for at naa til et fælles Grundlag, men jeg har Indtrykket af, at der paa Slutningen af Forhandlingerne gjorde sig en Paavirkning gældende, der forstyrrede Arbejdet for Opnaelsen af et Resultat, som kunde omfatte alle Partier.

Efter at det var blevet klart i Udvalget, at der ikke kunde opnaas Enighed mellem alle Partier, og da denne Enighed havde været en Forudsætning for Partiernes Tilslutning, stod Partierne altsaa frit, og Spørgsmaalet blev taget op til Overvejelse paa ny. Men de tre andre Partier, som havde givet deres Tilslutning til det Grundlag, der havde været fremme til Behandling, maatte da være af den Opfattelse, at Tiden nu var inde til, at man gjorde et alvorligt